

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 380/2021
12.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ђура Благојевића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Нишу К 302/13 од 02.07.2020. године и Основног суда у Нишу Кв 872/20 од 25.09.2020. године, у седници већа одржаној 12.04.2021. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних решења Основног суда у Нишу К 302/13 од 02.07.2020. године и Основног суда у Нишу Кв 872/20 од 25.09.2020. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу К 302/13 од 02.07.2020. године, досуђени су трошкови кривичног поступка окривљеном АА у износу од 859.500,00 динара, који ће му бити исплаћени из буџетских средстава суда у року од 60 дана, по правноснажности решења.

Решењем Основног суда у Нишу Кв 872/20 од 25.09.2020. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначено је побијано првостепено решење Основног суда у Нишу К 302/13 од 02.07.2020. године тако што су окривљеном АА досуђени трошкови кривичног поступка у износу од 882.000,00 динара који ће му бити исплаћени у року од 60 дана, по правноснажности решења, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних решења, на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 2. ЗКП, бранилац окривљеног је поднео је захтев за заштиту законитости „због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1), став 3, 4. и 5. ЗКП“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да окривљеном досуди трошкове на име кривичног поступка у износу од 1.456.500,00 динара заједно са законском затезном

каматом или да побијана решења укине и предмет врати на поновни поступак пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Републичком јавном тужиоцу и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да је побијаним решењима одређено да се досуђени износ трошкова кривичног поступка има исплатити окривљеном у року од 60 дана, од дана правноснажности истих решења. Одбрана налази да је таква одлука незаконита јер, мимо закона и то супсидијарног - ЗПП-а, кривични суд одређује парициони рок са намером да се обавеза суда у вези исплате трошкова одложи на дужи рок, без било каквог образложења. Тиме се истовремено ускраћује право окривљеном да му трошкови, које је он сносио, буду благовремено исплаћени те се положај окривљеног погоршава што, по налажењу одбране, представља класичан пример повреде права на правично суђење у смислу члана 32. Устава РС.

Питање трошкова кривичног поступка је уређено у глави XIII ЗКП, члановима 261. до 268. ЗКП, из којих јасно произлази да ЗКП не познаје законски рок у коме се може добровољно извршити утврђена обавеза о плаћању трошкова кривичног поступка, односно ни за једну страну у кривичном поступку није утврђен парициони рок за реализацију плаћања трошкова кривичног поступка.

Надаље, надлежност Високог савета судства је, поред осталог, и да доноси Закључке (члан 31. Пословника о раду ВСС) у погледу своје надлежности, самим тим и у погледу буџета за рад судова.

Одлука суда, у конкретном случају, којом је одређен рок од 60 дана за исплату трошкова кривичног поступка у складу је са Закључком Високог савета судства број 06-00-44/2015-01 од 22.09.2015. године, којим је препоручено „да судови приликом одлучивања о трошковима кривичног поступка назначе да се усвојени износ трошкова који падају на терет буџетских средстава суда исплате у року од 60 дана, по правноснажности одлуке“, а истовремено је и у складу са одредбама члана 261-268 ЗКП - које регулишу питање трошкова кривичног поступка, јер ни једна од наведених одредби не прописује рок за добровољно извршење обавеза у погледу трошкова кривичног поступка, већ оставља суду, да у својој одлуци одреди наведени рок.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је нашао да побијаним одлукама није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се, неосновано указује поднетим захтевом браниоца окривљеног.

Бранилац окривљеног у захтеву указује и на погрешан обрачун трошкова кривичног поступка везано за одложене главне претресе од 10.05.2016. године и др; на погрешно обрачунате трошкове кривичног поступка за главне претресе од 27.11.2014.

године и др, на погрешно обрачунате трошкове кривичног поступка на име састава поднесака од 01.06.2016. године и др, па одбрана налази да изнето становиште суда, везано за одлуку о напред наведеним трошковима, представља „правни галиматијас“.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се изнетим наводима оспоравају чињенична утврђења суда, везано за број главних претреса и за број поднесака за које је суд требало да досуди трошкове кривичног поступка, дакле, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране браниоца окривљеног, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, Врховни касациони суд је поднети захтев, у наведеном делу, одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП те члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић